2) *Το κύρος του άρθρου 4α, παράγραφος 4, της οδηγίας 1999/32, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2005/33, δεν μπορεί να εξεταστεί βάσει της αρχής του γενικού διεθνούς δικαίου pacta sunt servanda ούτε βάσει της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας που καθιερώνει το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ, με το αιτιολογικό ότι η διάταξη αυτή της εν λόγω οδηγίας μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα παράβαση του παραρτήματος VI της διεθνούς συμβάσεως για την πρόληψη της ρυπάνσεως από πλοία, η οποία υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 2 Νοεμβρίου 1973, όπως συμπληρώθηκε με το πρωτόκολλο της 17ης Φεβρουαρίου 1978, και μπορεί συνεπώς να υποχρεώνει τα κράτη μέλη που είναι συμβαλλόμενα στο πρωτόκολλο του 1997 για την τροποποίηση της διεθνούς συμβάσεως του 1973 για την πρόληψη της ρυπάνσεως από πλοία, όπως τροποποιήθηκε με το σχετικό πρωτόκολλο του 1978, το οποίο υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 26 Σεπτεμβρίου 1997, να αθετούν τις υποχρεώσεις που υπέχουν έναντι των άλλων συμβαλλομένων μερών.*

3) *Δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αποφανθεί σχετικά με το ζήτημα εάν το εν λόγω πρωτόκολλο VI επηρεάζει την έκταση εφαρμογής του άρθρου 4α, παράγραφος 4, της οδηγίας 1999/32, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2005/33.*

([1]) ΕΕ C 370 της 17.12.2011.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 6ης Φεβρουαρίου 2014 [αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Leidseplein Beheer BV, H.J.M. de Vries κατά Red Bull GmbH, Red Bull Nederland BV

(Υπόθεση C-65/12) ([1])

(Προδικαστική παραπομπή — Σήματα — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Δικαιώματα που παρέχει το σήμα — Σήμα το οποίο χαίρει φήμης — Διεύρυνση της προστασίας ώστε να καλύπτει και ανόμοια προϊόντα και υπηρεσίες — Χρήση από τρίτο, χωρίς νόμιμη αιτία, σημείου πανομοιότυπου ή παρόμοιου με το σήμα που χαίρει φήμης — Έννοια «νόμιμη αιτία»)

(2014/C 93/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hoge Raad der Nederlanden

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Leidseplein Beheer BV, H.J.M. de Vries

κατά

Red Bull GmbH, Red Bull Nederland BV

Αντικείμενο

Αίτηση προδικαστικής απόφασης — Hoge Raad der Nederlanden — Ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1) — Δικαιώματα που παρέχει το σήμα — Σήμα που χαίρει φήμης — Διευρυμένη προστασία ώστε να καλύπτονται και ανόμοια προϊόντα και υπηρεσίες — Χρήση από τρίτο, χωρίς νόμιμη αιτία, σημείου πανομοιότυπου ή παρόμοιου με το φημισμένο σήμα, η οποία είτε παρέχει στον τρίτο τη δυνατότητα να αποκομίσει αδικαιολόγητο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος είτε βλάπτει τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του ίδιου αυτού σήματος — Έννοια της νόμιμης αιτίας

Διατακτικό

Το άρθρο 5, παράγραφος 2, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, έχει την έννοια ότι ο δικαιούχος σήματος που χαίρει φήμης μπορεί να αναγκαστεί, λόγω της ύπαρξης «νόμιμης αιτίας» κατά τη διάταξη αυτή, να ανεχθεί τη χρήση σημείου παρόμοιου με το σήμα του από τρίτον και σε σχέση με προϊόν πανομοιότυπο με εκείνο για το οποίο έχει καταχωριστεί το εν λόγω σήμα, εφόσον αποδεικνύεται ότι το σημείο χρησιμοποιήθηκε και πριν από την καταχώριση του σήματος και ότι η χρήση του ως προς το πανομοιότυπο προϊόν είναι καλόπιστη. Για να αποφανθεί αν συντρέχει τέτοια περίπτωση, το αιτούν δικαστήριο οφείλει να λάβει υπόψη ιδίως:

— *πόσο διαδεδομένο και πόσο φημισμένο είναι το σημείο αυτό στο οικείο κοινό,*

— *τον βαθμό εγγύτητας μεταξύ, αφενός, των υπηρεσιών και των προϊόντων που αφορούσε αρχικώς η χρήση του σημείου και, αφετέρου, του προϊόντος για το οποίο έχει καταχωριστεί το φημισμένο σήμα, και*

— *τη σημασία που έχει, από οικονομικής και εμπορικής άποψης, η χρήση του παρόμοιου με το φημισμένο σήμα σημείου σε σχέση με το συγκεκριμένο προϊόν.*

([1]) ΕΕ C 126 της 28.4.2012.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 13ης Φεβρουαρίου 2014 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατίας της Βουλγαρίας

(Υπόθεση C-152/12) ([1])

(Παράβαση κράτους μέλους — Μεταφορές — Οδηγία 2001/14/ΕΚ — Ανάπτυξη των σιδηροδρόμων της Ένωσης — Χρεώσεις για τη χρήση σιδηροδρομικής υποδομής — Άρθρα 7, παράγραφος 3, και 8, παράγραφος 1 — Δυνατότητα εισπράξεως προσαυξήσεων στα τέλη χρήσεως — Δαπάνες άμεσα συναρτώμενες με την παροχή σιδηροδρομικών υπηρεσιών)

(2014/C 93/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: R. Vasileva και H. Støvlbæk)